

N:o 10.

Ank. till Riksd. kansli den 23 mars 1897, kl. 12 midd.

Betänkande, i anledning af väckt motion om tullfrihet för emballage i visst fall. (1:a A.)

I en inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 97, föreslår herr O. Olsson i Stockholm, »att Riksdagen ville för sin del besluta sådan ändring i nu gällande tulltaxa, att alla yttre emballage, vare sig af trä, metall, papp, väf eller annat material, skola vara tullfria, samt att, i följd häraf, nu förekommande anmärkningar om att afdrag i vigten ej får ske för omslag bortfalla ur tulltaxan».

Till stöd för detta yrkande anför motionären hufvudsakligen följande. De i gällande tulltaxa under alla rubriker afseende manufaktur- och s. k. korta varor förekommande anmärkningar af innehåll, att vid tullbehandling af sådana varor afdrag i den tullpligtiga vigten icke får göras för askar, pappersomslag, inlägg m. m. dylikt, hade bland importörerna väckt stort missnöje, då derigenom ett i sig sjelft värdelöst emballage, ofta af större vikt än sjelfva varan, blefve belagdt med samma tullsats som den ofta mycket dyrbara och högt tullbeskattade varan. Stundom hade också exportörer, i afsigt att minska tullafgiften, vidtagit den högst olämpliga åtgärden att inpacka lätta, ömtåliga varor

Bih. till Riksd. Prot. 1897. 5 Saml. 1 Afd. 10 Häft. (N:o 10.)

i ett så bräckligt emballage, att desamma vid framkomsten befunnits hafva tagit skada. Det vore alldeles uppenbart, att genom dessa förhållanden högst känbara förluster tillfogades importörerna. Enligt motionärens förmenande vore all tull å emballage förkastlig; men skulle sådan anses böra bibehållas, borde det dock icke under några omständigheter kunna komma i fråga att belägga emballage med samma tull-sats som den deri inneslutna varan.

Såsom motionären anmärkt, förekommer i gällande tulltaxa under en stor mängd rubriker en anmärkning af innehåll, att vid tullbehandling afdrag i vigten icke får göras för emballage af vissa uppräknade slag, såsom askar, papper, pappersomslag, fodral, kartor, inlägg m. m. dylikt. De varor, som beröras af ifrågavarande stadgande, äro hufvudsakligen manufaktur- och korta varor, såsom band, väfnader, spetsar, plymer, bijouteri- och galanterivaror, kläder, strumpstolsarbeten och dylikt. Men äfven i fråga om åtskilliga andra, högst betydande varugrupper, såsom arbeten af hudar och skinn, metaller, papp- och pappersarbeten, svarfvararbeten m. m. eger samma stadgande tillämpning. Sammanlagdt gäller bestämmelsen om varuslag, omförmälda under ungefär 250 olika i tulltaxan upptagna nummer.

Den tullkomité, som år 1882 afslutade sitt arbete med framläggande af förslag till ny tulltaxa, yttrade, bland annat, att komitén för vinnande af större enkelhet, lätthet och likformighet vid taxans tillämpning antagit såsom regel bruttoförtullning af de smärre artiklar, »hvilka vanligen inkomma mera invecklade i emballage». I Kongl. Maj:ts till 1882 års Riksdag afåtna proposition med förslag till ny tulltaxa tillämpades jemväl denna grundsats; och sedan Riksdagen i hufvudsakliga delar antagit den kongl. propositionen och ny tulltaxa utfärdats, kan samma grundsats sägas vara i vår tullagstiftning införd och har sedermera vunnit en allt mera utsträckt tillämpning. Att, såsom motionären föreslagit, nu återinföra afdrag för ofvannämnda slag af emballage i fråga om alla de artiklar, för hvilka bruttoförtullning nu finnes stadgad, synes utskottet synnerligen olämpligt. Det är tydligt, att den största svårighet och tidsutdrägt skulle uppstå, om vid tullbehandlingen af sådana varor, hvarom nu är fråga och hvilka inkomma, inpackade på mångfaldiga olika sätt, nettovigten af hvarje särskild artikel skulle utrönas och läggas till grund för tullafgiftens bestämmande. Säkerligen skulle härigenom jemväl uppstå en godtycklighet och olikformighet vid tullbehandlingen, som i förening med tidsutdräkten skulle gifva anledning till missnöje. Ett en gång för alla bestämdt taraafdrag torde

icke heller kunna tillgripas såsom en utväg att undgå de svårigheter, som äro förbundna med en förtullning efter nettovigten, då ett sådant afdrag alltid skulle, på grund af de många olika slag af förpackning, som för sådana varor användas, medföra ojämnhet i tullbeskattningen af desamma. Men ett än viktigare och mera afgörande skäl till nu gällande stadgandens bibehållande finner utskottet ligga i den omständigheten, att tullsatserna för ifrågavarande artiklar äro bestämda under den förutsättning, att jemväl emballaget skall beläggas med den för varan bestämda tullsats. Om således den af motionären föreslagna åtgärden vunne bifall, måste de dessa varor åsatta tullsatser med nödvändighet underkastas en genomgående förhöjning, derest ej det skydd, som genom dem beredes den inhemska industrien, skall i afsevärd mån förringas eller statens inkomster af nämnda tullar väsentligen minskas. Att inlåta sig på en så genomgripande omarbetning af tullsatserna för de talrika rubriker i tulltaxan, om hvilka stadgandet om bruttoförtullning nu är gällande, dertill finner sig emellertid utskottet ega så mycket mindre anledning som utskottet, af skäl som ofvan anförts, icke kan annat än anse förtullning af ifrågavarande artiklar efter nettovigt medföra svåra olägenheter.

På grund af hvad sålunda anförts hemställer utskottet,

att herr Olssons ifrågavarande motion om tullfrihet för emballage icke måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 23 mars 1897.

På bevillningsutskottets vägnar:

H. CAVALLI.

Reservation:

af herr *Collander* mot utskottets motivering.